

LA PRESIDÈNCIA DE LA CEE PER PART DEL GOVERN ESPANYOL MOBILITZA LES COMUNITATS AUTÒNOMES

La CEE a subhasta

Els representants de les Comunitats Autònomes temen que la presidència de la CEE per part del govern espanyol afecte la seua pròpia gestió en algunes de les competències ja assumides. La seua aspiració, legítima d'altra banda, és negociar directament amb Brussel·les i no haver de passar necessàriament pel govern espanyol.

Josep M. Sanmartí (Madrid)

El Consell Europeu celebrat a Rodos (Grècia) a primers de desembre traspassà en la pràctica la presidència comunitària a Espanya, presidència que oficialment començarà l'1 de gener. S'enceta així un període molt difícil per a la diplomàcia espanyola, la qual haurà de demostrar que l'estat espanyol és una potència mitjana amb un pes polític semblant per exemple al d'Itàlia i per sota solament de França, la RFA i el Regne Unit. Si la presidència espanyola convenç, la seva projecció exterior quedarà consolidada després dels anys oratjoses en què s'ha hagut de negociar l'adhesió espanyola a la CEE, el paper de les bases americanes en territori espanyol, la seva participació a l'OTAN o a la UEO, etc. Ara, el govern ha de col·laborar estretament en la construcció de l'Europa del segle XXI precisament del bracet d'aquelles potències que li han imposat unes condicions duríssimes per poder participar en aquesta plataforma d'aliances i de pactes creuats.

L'executiu espanyol reconeix que és difícil, per no dir que impossible, aconseguir èxits notoris en l'aplicació de l'Acta Única Europea (AUE) i en l'aprofundiment de la construcció del mercat únic interior. Després de la presidència alemanya durant el primer semestre del 1988, només queda per fer l'ampliació de l'Europa financera i fiscal i la laboral. En aquests dos aspectes no s'espera que l'estat espanyol venci la fèrria oposició del govern britànic presidit per Margaret Thatcher i les fortes reserves dels altres països, sense comptar l'enorme complexitat del tema. Els ministres espanyols s'hauran de limitar a aprofitar les escorrialles que deixà l'etapa alemanya i mantenir obertes les discussions sobre la futura Europa dels treballadors i dels banquers.

Per tant, i així ho reconeixen tots els portaveus governamentals, caldrà cercar els avanços importants que donin llustre a la presidència espanyola fora de la CEE, és a dir, en la seva vessant exterior. Hi ha molt poques esperances d'obtenir una projecció comunità-

ria més forta cap a Amèrica llatina, una idea que sempre fa il·lusió al nacionalisme espanyol. Ni s'ha admès Haití i la República Dominicana en el grup de països de l'Àfrica-el Carib-Pacífic (ACP), ni s'ha augmentat de debó l'ajuda a l'Amèrica central, ni s'ha avançat en la qüestió del deute exterior llatinoamericà. França i el Regne Unit estan molt més interessats a fer tractes amb les seves antigues colònies, que a acostar-se a països inestables, com Argentina, o empobrits i endeutats, com el Perú. També es veu difícil que la CEE i els EUA es puguin acostar comercialment després del fracàs de la darrera Ronda Uruguai a Montreal, si bé el govern de Felipe González ho intentarà.

Queden dues línies d'actuació més segures: alguns països de l'EFTA, com Noruega, Àustria o Suècia i el bloc soviètic. Diversos països europeus no comunitaris ja han mostrat el seu interès per negociar la seva adhesió a la CEE dins d'un termini més o menys curt i la sortida no seria massa difícil si no fos perquè el neutralisme d'aquests països topa frontalment amb el fort atlantisme dels governs comunitaris.

D'altra banda, el procés liberalitzador, de desarmament, de distensió internacional preconitzat darrerament per la Unió Soviètica pot facilitar la signatura de tractats estables entre la CEE i el bloc oriental, que ja han començat a festejar-se. L'ideal seria convertir Europa en una força entre les dues superpotències amb veu i vots propis, i si la presidència espanyola pot posar les primeres pedres d'aquest nou esquema internacional, podrà dir que haurà complert la seva missió de prestigiar-se internacionalment.

Les ambicions confessades de l'administració central espanyola vers la CEE han alarmat, però, els governs autònoms, que temen que els entusiasmes de Madrid acabin en una nova ofensiva contra les Comunitats Autònomes. Per això, en la seva reu-

Margaret Thatcher, una oposició fèrria per al govern espanyol.

Policies al carrer

José Luis Corcuera, ministre de l'Interior, vol reestructurar la policia. Amb aquesta reforma, que passa per reduir en dos terços els caps policials existents, el govern socialista pretén guanyar capacitat operativa i augmentar el nombre d'inspectors dedicats a la investigació de delictes.

J. Hernandez

José Luis Corcuera, ministre de l'Interior, es prepara per dur a terme la segona part de la reforma dissenyada per l'equip del ministre Barrionuevo, i que aquest no va poder acabar per por a una reacció corporativa, a la qual cosa cal afegir la prioritat de la lluita contra ETA.

El nou clima de concertació entre sindicats policials i Ministeri de l'Interior, com també els relatius avanços en la lluita contra ETA, han aconsellat accelerar la reforma que hi havia pendent i que consisteix, bàsicament, en la redefinició de les plantilles de la policia i en la reestructuració de les brigades operatives. Aquest pla, que encara ha de ser discutit amb els sindicats dels funcionaris, dels polícies, significarà la modernització organitzativa i tècnica de la policia espanyola.

Amb la reforma que s'ha anunciat es pretén reorientar l'activitat de la policia cap a la repressió de les bosses de delinqüència de les grans ciutats, fenomen social en què es basa, en gran mesura, el descontentament dels ciutadans i que ha esdevingut un dels arguments més repetidament utilitzat contra el govern. Si fins ara la gran preocupació de la política de seguretat del govern socialista havia estat la lluita contra ETA, a partir d'aquest moment aquesta preocupació és ben segur que es reequilibrarà.

Realment, aquest programa significa tornar als primers temps del triomf socialista. En aquell moment la pressió d'ETA acabà amb el projecte de crear una policia de barriada —elaborat per policies socialistes—, amb el pla de combatre la marginació social combinant la repressió i la millora dels serveis socials, amb un consens progressista sobre política policíaca. ETA va aconseguir, indirectament, mantenir comissaris franquistes al capdavant de la lluita contra aquesta organització, obrir una escletxa entre policies socialistes i el govern i posar la policia en mans de comandaments que tenen una ideologia autoritària. □

La Policia Nacional, a reforma.

La reestructuració de la policia comptarà, com a pròxima mesura, la reducció en dos terços dels caps policíacs existents a hores d'ara. Tal com es va fer amb les FAR, el Ministeri de l'Interior vol racionalitzar les xefatures de la policia, inflades per una política errònia d'ascensos i prebendes, de recompenses i premis propis d'un estat autoritari que necessitava la policia com a arma fonamental de supervivència.

Amb la reducció de comandaments, a més de rejuvenir físicament i ideològicament una institució tan important per a l'exercici dels drets i llibertats, s'aconseguirà guanyar en capacitat operativa, ja que alhora que es redueix el nombre de caps s'augmentarà el nombre d'inspectors, uns funcionaris sobre els quals recau la tasca més típica de la funció policia: la investigació dels delictes i la direcció de la lluita contra els delinqüents.

A més, però, es posarà en marxa una reforma més ambiciosa. La Direcció General de la Policia ha decidit descentralitzar la faena de la policia, tot reduint-ne les brigades centrals (unitats grans que només depenen de Madrid i que absorbeixen els millors funcionaris), dotant de millors mitjans humans i tècnics les brigades regionals i provincials i enfortint les unitats al servei dels jutges i fiscals dels diferents departaments judicials. □

El PNB, contra el model alemany.

nió del dia 6 al Senat, 11 presidents autonòmics, entre els quals hi havia el de Catalunya i el del País Valencià, demanaren al govern central que els informi dels seus projectes globals concrets, així com sectorialment als consellers competents. De fet, però, l'actitud dels presidents autonòmics no respon solament a un reflex defensiu, sinó a l'aplicació del principi de formar la voluntat estatal sobre un consens amb els punts de vista dels governs autonòmics.

És l'anomenat model alemany, que inspira sobre el paper tant el govern central, com els autonòmics. La idea bàsica és que les Comunitats Autònomes acordin entre elles una posició comuna sobre aquelles qüestions comunitàries que després els afectaran d'una manera o altra, però sobretot pel que toca a les seves competències exclusives. L'acord final seria discutit a continuació amb l'administració central, que la integraria en les seves propostes a Brussel·les. Els partits nacionalistes, sobretot el PNB, no veuen de bon ull aquest sistema que globalitza les posicions de cada territori i que dilueix precisament les actituds diferenciadores i els projectes nacionals. Aquests partits reclamen mecanismes perquè les Comunitats Autònomes puguin negociar directament amb Brussel·les les qüestions sobre les quals tenen competències. Malauradament, el govern central i els organismes comunitaris s'oposen totalment a acceptar aquest mètode, de manera que la fórmula ha quedat bloquejada. □